

Marko
Gorjanc

I Hrast šumi.

Tvoje roke segajo

V hrastu bleda
ptičja podoba spi.

v moje prsi
in legajo na mračen oder.

Hrast šumi.
Iz krošnje se prikrade
bel obraz:
je privid,
pozabljen čas.

Tvoji prsti stiskajo.
Na odru neviden igralec zakriči.
Zastor pade čez truplo,
ki sredi prsi obleži.

II Ko se prebudim,
si ob meni.

Svetloba se priplazi
po tleh,
preskoči rob postelje
in te ubije.

Tvoja zadnja misel
se zvali čez moje sanje:
tu izsuši izvir
iz dna lobanje.

III Ob meni je sveča.
Vosek me zaliva.

Pod tvojo voščeno kožo
se giblje slabo viden plamen:
je brez dima, rok in prsi.
Skoz njegovo glavo
— kot zогlenelo sonce v zraku visi —
ptičja jata leti.
Moje telo v krilih spi.

IV Ko te potegnem iz moje glave,
slišim glasbo.

Daleč v tebi
— sama ne veš
kje je kot s klavirskimi tipkami —
sedi pianist,
ki z dolgo, nežno roko
stiska Mozartovo dušo
in vleče klavirske strune
čez moje oči.

V SOBI Senčnik je valj brez osnovnih ploskev.

1. Rafija,
plašč senčnika,
visi iz jeklenega ogrodja.
Nad senčnikom,
nad menoj,
je svetel krog.
Iz kroga brcajo pajčevine
svoje dolge sence.
Sence zasajajo kremplje
v moj profil:
na zid ga je pljunila svetloba.

Tik-tak, tik-tak: to je ura.
 Tik-tak, tik-tak: to je srce.
 Tik-tak, tik-tak: to je blaznost,
 ki mimo okna gre.

V SOBI Predmeti: omara, postelja, pisalna miza.
 2. Na steni visi stara slika.

Sam sem v sobi.
 Urin mehanizem bo kmalu mrtev.
 Mraz je.
 Moja sapa riše
 dolge kazalce v izmišljen čas.
 V sobi ni mesta,
 kamor bi lahko odložil svoje oči.
 To je pusta soba.

Mrlič si tu želi smrti.